

d a n i o n e s c u

GHID DE PREGĂTIRE
pentru bacalaureat
2011

Limba și literatura
română

**Profesor Dan Ionescu,
gradul didactic I și doctorand al
Institutului de Teorie și Istorie Literară „G. Călinescu“
din cadrul Academiei Române**

**GHID DE PREGĂTIRE
PENTRU BACALAUREAT 2011
LIMBA ȘI LITERATURA
ROMÂNĂ**

Editura Virtual

2011

ISBN (e) : 978-606-599-752-3

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

SUBIECTELE DATE LA SESIUNILE DIN ANUL ȘCOLAR 2009 – 2010	2
VARIANTA 8. SUBIECTUL AL II-LEA	2
ENUNȚ	2
REZOLVARE	3
VARIANTA 6. SUBIECTUL AL II-LEA	4
ENUNȚ	4
REZOLVARE	5
VARIANTA 5	6
REZOLVARE	6
SUBIECTUL AL II-LEA	7
SUBIECTUL AL III-LEA	8
VARIANTA 4	12
SUBIECTUL AL II-LEA	12
ENUNȚ	12
REZOLVARE	13
MODEL DE SUBIECT PROPUȘ DE M. E. C. T. S. ȘI C. N. E. E.	14
SUBIECTUL AL II-LEA	14
ENUNȚ	14
REZOLVARE	15
MODELE DE SUBIECTE ȘI REZOLVĂRILE ACESTORA PROPUȘE DE AUTOR	16
SUBIECTUL AL II-LEA (30 DE PUNCTE)	16
MODEL 1	16
ENUNȚ	16
REZOLVARE	17
MODEL 2	18
ENUNȚ	18
REZOLVARE	19
MODEL 3	20
ENUNȚ	20
REZOLVARE	21

MODEL 4.....	22
ENUNȚ	22
REZOLVARE	23
MODEL 5.....	24
ENUNȚ	24
REZOLVARE	25
MODELUL 6	26
ENUNȚ	26
REZOLVARE	27
MODEL 7.....	28
ENUNȚ	28
REZOLVARE	29
MODEL 8.....	30
ENUNȚ	30
REZOLVARE	31
MODEL 9.....	32
ENUNȚ	32
REZOLVARE	33
MODEL 10	34
ENUNȚ.....	34
REZOLVARE	35
MODEL 11	36
ENUNȚ	36
REZOLVARE	37
SUBIECTUL AL III-LEA.	38
LACUSTRĂ DE G. BACOVIA.....	38
TESTAMENT DE TUDOR ARGHEZI	40
DORINȚA DE MIHAI EMINESCU	44
SUBIECTUL AL III-LEA (30 DE PUNCTE) – VARIANTA 033	46
ENIGMA OTILIEI DE G. CĂLINESCU	47
VARIANTA 100	51
VARIANTA 99:	55

Această Culegere deosebită oferă modele de analiză a Subiectului al II-lea pentru bacalaureat, limba și literatura română, precum și analiza unui număr însemnat de texte aparținând următorilor autori canonici:

1. G. Călinescu, *Enigma Otiliei*;
2. Titu Maiorescu și Junimea;
3. Ioan Slavici, nuvela *Moara cu noroc*;
4. Mihai Eminescu, poezia *Dorința*;
5. Tudor Arghezi, arta poetică, *Testament*;
6. Lucian Blaga, arta poetică, *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*.

SUBIECTELE DATE LA SESIUNILE DIN ANUL ȘCOLAR 2009 – 2010

VARIANTA 8

SUBIECTUL al II-lea

Enunț

Scrie un text de tip argumentativ, de 15 – 20 de rânduri, despre *omenie*, pornind de la următorul proverb: „Fapta bună laudă pe om“.

Atenție! În elaborarea textului de tip argumentativ, trebuie:

-să respecti construcția discursului de tip argumentativ: structurarea ideilor în scris, utilizarea mijloacelor lingvistice adecvate exprimării unei aprecieri; **6 puncte**

-să ai conținutul și structura adecvate argumentării: formularea ipotezei / a propriei opinii față de ideea identificată în afirmația dată, enunțarea și dezvoltarea corespunzătoare a două argumente adecvate ipotezei, formularea unei concluzii pertinente; **18 puncte**

-să respecti normele limbii literare (registrul stilistic adecvat, normele de exprimare, de ortografie și de punctuație) **6 puncte**

Rezolvare

Poporul român are destule proverbe în care laudă omenia, dar și pe făptuitorii de bine.

Proverbul de față evidențiază importanța faptei.

În mod normal, acest proverb trebuie să fi avut următoarea formă: „Fapta bună laudă pe om, iar nu vorbele“. Prin urmare, în subsidiar se află și puțină critică la adresa lăudăroșilor: „Lauda de sine nu miroase a bine“. Forma scurtă a proverbului atestă că în conștiința colectivă a rămas ideea de bază, aceea de a ne dedica faptelor pozitive.

O faptă bună de exemplu, înseamnă și să ajuți la trecerea străzii, pe cineva în vârstă. Dar acest gest n-ar însemna prea mult, dacă în alt context, nu ai avea aceeași înțelegere față de cel neajutorat.

O faptă bună este și să-ți faci datoria ca elev, dar această datorie nu trebuie să excludă altele, cele față de părinți, când, de exemplu, îi putem ajuta, preluându-le din treburi, cum ar fi mersul la cumpărături.

Cuvântul „faptă“ este similar ca sens, cu „omenie“, iar prin omenie eu înțeleg o stare continuă de toleranță, pentru că fiecare dintre noi greșește, cu observația că mă gândesc la greșeli obișnuite.

În concluzie, consider că o singură faptă bună nu ar fi de ajuns pentru a te caracteriza, ci o atitudine permanentă de omenie, adică de bunătate.

VARIANTA 6

SUBIECTUL al II-lea

Enunț

Scrie un text de tip argumentativ, de 15 – 20 de rânduri, despre *politețe*, pornind de la următoarea afirmație a lui Tudor Mușatescu: „Amabilitatea adevărată trebuie să fie, în primul rând, o chestiune de caracter și apoi una de educație“.

Atenție! În elaborarea textului de tip argumentativ, trebuie:

-să respecti construcția discursului de tip argumentativ: structurarea ideilor în scris, utilizarea mijloacelor lingvistice adecvate exprimării unei aprecieri; **6 puncte**

-să ai conținutul și structura adecvate argumentării: formularea ipotezei / a propriei opinii față de ideea identificată în afirmația dată, enunțarea și dezvoltarea corespunzătoare a două argumente adecvate ipotezei, formularea unei concluzii pertinente; **18 puncte**

-să respecti normele limbii literare (registrul stilistic adecvat, normele de exprimare, de ortografie și de punctuație) **6 puncte**

Rezolvare

Afirmația lui Tudor Mușatescu atrage atenția supra unei politeți depline, care ar rezulta din împletirea celei personale, cu politețea deprinsă în școală.

Tudor Mușatescu face o separare între amabilitatea congenitală și cea dobândită prin educație.

O generozitate pe care numai o dobândești, este rece, artificială, va fi exercitată doar pentru a respecta eticheta unor medii și nu vei reuși să transmiți vreodată căldură umană.

Pe de altă parte, felul tău de a fi politicos, dacă nu este șlefuit în școală, va avea carențe pentru că, la o reuniune sau la alt eveniment petrecut într-un mediu pe care nu prea-l cunoști, nu vei ști cum să procedezi față de noile cunoștințe: fie le întinzi mâna, pentru cunoștință, gest pe care, după codul bunelor maniere, n-ar trebui să-l faci tu primul, fie viceversa. De aceea, politețea specifică ție trebuie și educată, pentru a fi agreat de cât mai multe medii, și nici pentru a se observa vreo diferență de viziune între tine și ceilalți.

Afirmația de mai sus, care este și un mic elogiu adus celor care sunt caracterizați de o amabilitate generoasă, dar nu exagerată, îmi amintește de proverbul: „Vorba dulce mult aduce“.

În concluzie, consider că politețea este o atitudine pe care, dacă o avem, trebuie s-o desăvârșim atât în școală, cât mai ales, în contactul cu oamenii de orice fel. Acesta ar fi idealul.

Varianta 5

Rezolvare

1. Sinonime: *casa* – locuința; *omul* – bărbatul.
2. Rolul virgulei în secvența: *A venit Ilie, bărbatul Vasilichiii...* marchează prezența apozității „bărbatul“ și absența adverbului de mod explicativ „adică“.
3. Și-a făcut de cap toată vacanța. A-și face nervi degeaba. Și-a făcut-o cu mâna lui.
4. **Tema** discuției dintre cele două personaje este despre Vasilichia și Ilie;
5. Două posibile cuvinte / structuri din text care aparțin registrului colocvial sunt: „Vasilichia, nevasta aia care stă pe ulicioară; Cine o fi ăla acolo mai mare... c-așa-i zice: director“.
6. Cuvinte / grupuri de cuvinte care reprezintă mărci ale adresării directe: „LINA: Cum, care Vasilichia?; MIOARA: [...] Ce să faci în plictiseala asta? Nu vezi cum trece timpul? “.
7. Rolul indicațiilor scenice este acela de a releva sugestiile autorului privind decorul sau jocul de scenă al actorilor. Indicațiile scenice apar în text între paranteze.
8. Replicile personajului Lina sunt dinamice și au o tentă clară: de a o scoate pe Mioara din starea de monotonie. Replicile sunt caracterizate de umor și exprimă până la urmă opinii simple asupra vieții cotidiene: „Ba eu zic să mulțumim lui Dumnezeu că avem de toate... așa cum le avem... “. „Ba“ este un cuvânt de opoziție. Opinia Linei este în adversitate cu optica Mioarei: „Ce să faci în plictiseala asta? Nu vezi cum trece timpul? “. Dezarmarea metafizică a Mioarei aproape că o exasperează pe Lina, care, aproape renunțând să mai schimbe părerile cuiva, strigă acest ultim argument, că „le avem pe toate“, fără a înțelege reflecția conlocutoarei.
9. Două trăsături ale textului dramatic prezente în fragmentul dat: existența replicilor, a indicațiilor scenice; structurarea textului în tablouri și scene.

Subiectul al II-lea

Nicolae Manolescu încearcă o echivalență între stările de a citi și a învăța.

În opinia mea, afirmația lui Nicolae Manolescu atrage atenția asupra altui univers, cel pe care ți-l oferă lectura.

De multe ori, avem probleme care par a fi numai ale noastre. Rezistăm mai greu tensiunii lor din cauză că nu le putem discuta cu prietenii sau cu părinții pentru că ne vor desconsidera în urma discuției sau nu ne vor înțelege. De aceea, apelăm la cărți, „prieteni reci, dar siguri“, după cum le denumea Nicolae Iorga.

Datorită lecturii, descoperim personaje care au aceleași frământări cu ale noastre, fapt care ne poate consola și inspira atitudini potrivite momentului. De asemenea, ne vom da seama că nu trebuie să ne temem de ceea ce de fapt este reparabil.

O carte lecturată înseamnă o experiență dobândită, dar și o plăcere de a ne refugia din lumea reală, când n-o mai suportăm, într-un timp pe care nu-l mai regăsim decât în pagini.

Consider că spațiul cărții concentrează atâtea experiențe semnificative de viață, încât o alternativă la tot ce ne abate de la a fi noi înșine, aflăm citind cărți. De multe ori, eu mă refac sufletește cu lecturi din opera lui Mihai Eminescu.

În concluzie, pot spune că importanța lecturii în viață este vitală pentru a ne desăvârși ca oameni și pentru a depăși mai ușor ceea ce, fără cultură, ne-ar părea de netrecut.

Subiectul al III-lea

Moara cu noroc de Ioan Slavici

Nuvela este o specie a genului epic în proză, mai amplă decât schița și mai simplă decât romanul, cu un conflict bine conturat.

Cele mai valoroase lucrări pe care le-a dat talentul de prozator al lui Slavici sunt din domeniul nuvelisticii, iar cele șase volume de nuvele, primul intitulându-se *Novele din popor* - 1881, au contribuit la progresul literaturii române în direcția înfățișării realiste a vieții sociale, prin evocarea procesului de formare a micii burghezii rurale și prin crearea unor personaje reprezentative care ilustrează anumite principii morale. Despre *Novele*, Mihai Eminescu scria că „exprimă fondul sufletesc al poporului nostru“.

CONCEPȚIA

Ioan Slavici considera: „frumosul în artă trebuie judecat în funcție de bine și adevăr“.

În perioada 1871-1880, Slavici adoptă poziția lui Maioreșcu în privința atitudinii critice, fiind un adevărat clasicist. După 1880 și până la apariția romanului *Mara*, el se afirmă ca un scriitor realist, iar viziunea realistă îl conduce la ideea de obiectivitate. De aceea, Ioan Slavici este considerat „părintele prozei noastre obiective“, proză care va culmina cu Liviu Rebreanu.

Menționăm că obiectivitatea nu devine la Slavici independentă de artă pentru că scriitorul trebuie să fie un educator, și în tratatul său *Educațiune morală*, apreciază pe acei oameni care știu să-și chivernisească viața. Îi condamnă pe cei care se lasă ispitiți de vraja banului. Slavici înțelegea prin realism transfigurarea realității, și nu o copie a ei.

TEMATICA

Unele nuvele au ca tematică formarea burgheziei rurale transilvănene; ilustrative sunt nuvelele *Popa Tanda* și *Budulea Taichii*.

Alte nuvele au ca temă conflictul social din viața satului în problema căsătoriei, conflict ilustrat de Coșbuc în poezie. Nuvela *Gura satului* narează idila dintre Marta și ciobanul sărac Miron. În *La crucea din sat*, țăranul sărac Bujor se îndrăgostește de fata bogată Ileana. Dacă la Coșbuc flăcăii sunt înstăriți, la Slavici fetele sunt bogate, cu excepția nuvelei *Pădureanca*, în care Simina este săracă, iar Iorgovan, bogat. Criticul Pompiliu Marcea vedea în *Pădureanca* „nuvela cea mai valoroasă a scriitorului“.

Alte nuvele se referă la dezumanizarea omului în perioada dezvoltării relațiilor capitaliste în viața satului transilvănean în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Această temă este ilustrată în mai multe nuvele cu titluri sugestive: *O viață pierdută*, *Vatra părăsită*, *Comoara* și *Moara cu noroc*.

Capodopera acestui gen literar rămâne *Moara cu noroc*. Se impune prin dinamica unor fapte

dramatice, prin realizarea unor personaje puternice care acționează după propriile lor îndemnuri, dar a căror viață este hotărâtă de un destin implacabil, ca în tragedii. Cum contribuția directă a eroilor la desfășurarea acțiunii este puternică, și valoarea limbajului, a dialogului, ca document al vieții sufletești, crește. *Moara cu noroc* este o nuvelă psihologică.

Comoara este chiar hanul de la moara situată pe drumul de țară de la Inău. „*Moara cu noroc* e o nuvelă solidă, cu subiect de roman“ – G. Călinescu.

Moara cu noroc e prima lucrare românească în care predomină preocuparea scriitorului de a crea caractere puternice, cu o viață interioară complexă, fiind, în același timp, și o lecție de moralitate. Dintre temele tratate, reținem: teama, obsesia, erosul, alienarea. Principala temă: dezumanizarea omului provocată de obsesia banului. Autorul consideră că prăbușirea eroului principal Ghiță se datorează faptului că el pierde stăpânirea de sine, cumpătarea, din momentul în care cârciuma se dovedește a fi într-adevăr cu noroc: într-o jumătate de an, avea porci la îngrășare, două vaci cu lapte, căruță, doi cai buni, bani în ladă, atât cât să poată trăi doi ani din ei. Această concepție a scriitorului o descoperim în cuvintele soacrei: „Omul să fie mulțumit cu sărăcia sa, căci, dacă-i vorba, nu bogăția, ci liniștea colibeii tale te face fericit”.

Nuvela are șaptesprezece capitole în care acțiunea evoluează gradat. Autorul își lasă personajele să evolueze singure, potrivit cu destinul lor.

PERSONAJELE

Una dintre reușitele lui Slavici o reprezintă creația de personaje tipice.

Eroul nuvelei, Ghiță, fost cârpaci în satul lui, ia în arendă hanul de la Moara cu noroc, pentru că, pe de o parte, el voia să scape de sărăcie, iar, pe de altă parte, să deschidă un atelier de cizmărie la oraș, cu zece calfe. Drumul acesta spre îmbogățire pe căi necinstite, întrucât Ghiță va deveni complicele lui Lică Sămădăul, este un drum greu, care calcă în picioare normele morale și care va avea urmări tragice. Prăbușirea eroului se explică nu numai prin firea lui slabă, după cum mărturisește: „Așa m-a lăsat Dumnezeu“, dar mai ales prin influența moravurilor societății în care trăia.

În conștiința lui Ghiță, se dă o luptă între îndemnul care îl cheamă la viața cinstită anterioară și îndemnul care îl ispitește la complicitate necinstită cu Lică, în scopul înavușirii. Lăcomia lui Ghiță este stimulată de Lică Sămădăul care exercită asupra lui, influența lui Vautrin asupra lui Rastignac din romanul *Moș Goriot* de Balzac. G. Călinescu observa: „Drama lui Ghiță e analizată magistral de Slavici“.

Ghiță avea soție și doi copii. Înțelegând că situația lui la han depinde mult de Lică, precum și de dragul câștigului, e gata să-și pună capul în primejdie și „întâia oară în viața lui ar fi voit să nu aibă nevastă și copii, pentru ca să poată zice prea puțin îmi pasă“.

Patima banului transformă radical caracterul lui Ghiță. Neîncrederea în ziua de mâine: „Pierd ziua de astăzi pentru cea de mâine“, sentimentul culpabilității alături de Lică îl fac să devină închis

în sine, irascibil, „ferindu-se parcă să rămână singur cu Ana“, deși aceasta îi atrăsese atenția că Lică e om primejdios, pătimaș, și aceasta se vede „din căutătura ce o are când își roade mustața cu dinții“.

Ghiță devine complicele lui Lică din momentul când acceptă să primească șase porci neînsemnați. De asemenea, tănuiește autorităților de la Ineu faptul că Lică părăsise hanul în toiul nopții, când arendașul evreu fusese bătut și jefuit. Această declarație falsă o susține și la judecătoria din Oradea, în urma omorului efectuat de oameni mascați asupra unei tinere doamne văduve și asupra copilului ei, motivul fiind jaful, dar și faptul că văduva fusese neprăvăzătoare pentru că păstrase un lanț de aur primit de la Lică pentru a-l schimba. Lică e declarat nevinovat, deși la locul crimei fusese găsit biciul acestuia, și sunt condamnați la ocnă pe viață, ciobanii Buză-Ruptă, Săsăilă Boarul. După proces, Ghiță are remușcări: „Eu nu pot sili pe nimeni să nu le zică copiilor că tatăl lor e un ticălos“ și, adresându-se soției: „Iartă-mă, Ano! “. Dar Ghiță are prea mare slăbiciune pentru aur. Ghiță știa că Lică e un hoț și un ucigaș. După multe frământări, se hotărăște să-l dea pe Lică prins căprarului Pinte, un fost sămădău și hoț de codru, dar care se făcuse jandarm pentru a se răzbuna pe Lică. Pinte și Ghiță se înțeleg să-l prindă pe sămădău cu aurul și argintăria furate, asupra lui.

Dezumanizarea eroului principal atinge punctul culminant atunci când cărciumarul o lasă pe Ana drept momeală, pentru a-l prinde pe Lică, faptă care-l intrigă și pe căprarul Pinte. Din gelozie, Ghiță își va ucide soția, iar sfârșitul tragic e pus pe seama destinului: „Cine poate să scape de soarta ce-i este scrisă? “. Ghiță va fi împușcat de omul lui Lică, Răuț, care va da foc hanului.

Acțiunea nuvelei este încheiată tot de bătrâna soacră; în fața zidurilor afumate, șezând cu cei doi copii pe o piatră din fața celor cinci cruci, spune: „Simțeam eu că n-are să iasă bine, dar așa le-a fost data“.

Un personaj unic în literatura română, după aprecierea criticului Pompiliu Marcea, este Lică Sămădăul, „un amestec de pasiune și de disimulare“, după cum îl caracterizează Tudor Vianu în lucrarea *Arta prozatorilor români*. Lică e un personaj complex. Exerciță o influență nefastă asupra oamenilor cu care vine în contact. El este un produs al societății, lacom de bani, lipsit de orice scrupul, pentru el crima a devenit un fel de boală. Ghiță motiva că în el este ceva mai tare decât voința, așa după cum nici cocoșatul nu e vinovat că are cocoșă, iar Lică spunea că sângele cald e un fel de boală care-l apucă din când în când, că a fost grea prima crimă și că pe al doilea l-a ucis ca să se mângâie de remușcările pentru primul ucis. Scriitorul îi face și un portret fizic: „înalt, uscățiv, cu mustață lungă, cu ochi mici și verzi“, dar și un portret moral din felul cum îl intuiește Ana: „Lică este un om rău și primejdios... un om pătimaș și nu e bine să te dai prea tare cu el“.

Lică este generos cu cei care-l sprijină, iar la petreceri este vesel și bun. El fură și ucide pentru că are sprijinul contelui Vermesy, care era prieten cu judecătorii. Sfârșitul său spectaculos, întrucât își sfărâmă capul de un stejar, ca să nu cadă în mâinile lui Pinte, după ce-l pusese pe Răuț să dea foc cărciumii, apare ca o sancționare a faptelor sale reprobabile și ca o satisfacție a cititorului. De altfel,

Slavici, adept al unei morale intransigente, își pedepsește exemplar toate personajele amestecate în afaceri necinstite.

Alt personaj principal este și Ana, „prea tânără, prea așezată și oarecum prea blândă la fire“. Este victimă a prăbușirii morale a soțului, căruia îi reproșează, la un moment dat, „tu nu mă omori, Ghiță, tu mă seci de viață, mă chinuiești (...) , mă lași să mă omor eu în mine“. Atunci când Ghiță îi spune brutal că îi stă în cale, Ana îi răspunde: „cu cât te vei face mai aspru, cu atât mai dinadins am să țin la tine“. Când iubirea pentru soț încetează, în sufletul Anei se aprinde disprețul pentru lașitatea și cinismul soțului, spunându-i lui Lică: „tu ești om, Lică, iar Ghiță nu este decât muiere îmbrăcată în haine bărbătești“.

Strigătul ei disperat: „Nu vreau să mor, Ghiță! “ exprimă gândul Anei și al scriitorului, deci, că viața e mai frumoasă ca moartea, iar faptul că muribunda îi mușcă mâna lui Lică, înfigându-și mâna în obrajii lui, ilustrează gândul că Lică este un diavol, gând pe care-l avusese și Ghiță pentru Lică, „tu nu ești om, ești diavol“.

CONCLUZII

Stilul sobru și uneori senzațional anticipează stilul lui Rebreanu. Remarcabile sunt proverbele, zicătorile și expresiile populare. De exemplu, „ce-i în mână nu-i minciună“, „când mi-i vedea eu ceafa cu ochii“ – spune Lică. Pinea „era gata să-și bage mâna în foc pentru Ghiță“.

VARIANTA 4

SUBIECTUL al II-lea

Enunț

Scrie un text de tip argumentativ, de 15 – 20 de rânduri, despre *responsabilitate*, pornind de la următoarea afirmație a lui Anton Pann: „Sfătuiește-te cu cel mic și cu cel mare și pe urmă hotărăște tu însuși“.

Atenție! În elaborarea textului de tip argumentativ, trebuie:

-să respecti construcția discursului de tip argumentativ: structurarea ideilor în scris, utilizarea mijloacelor lingvistice adecvate exprimării unei aprecieri; **6 puncte**

-să ai conținutul și structura adecvate argumentării: formularea ipotezei / a propriei opinii față de ideea identificată în afirmația dată, enunțarea și dezvoltarea corespunzătoare a două argumente adecvate ipotezei, formularea unei concluzii pertinente; **18 puncte**

-să respecti normele limbii literare (registrul stilistic adecvat, normele de exprimare, de ortografie și de punctuație) **6 puncte**

Rezolvare

Afirmația lui Anton Pann este un îndemn la comunicare, dar și la păstrarea caracterului personal asupra unei alegeri în viață.

În opinia mea, această afirmație invocă valabilitatea expresiei latinești: „aurea mediocritas“.

Sunt situații în viață în care nu putem decide singuri sau ar fi posibil ca decizia noastră să nu aibă moderație.

De aceea, pentru a evita consecințe de eventual exces într-o direcție sau alta, cerem sfatul cuiva experimentat, precum și sugestia cuiva mai tânăr, care să reprezinte cu aproximație, elanul vârstei noastre.

Sfatul: „și pe urmă hotărește tu însuși“ este un apel la responsabilitate. De exemplu, în „Predoslovie“ la *De neamul moldovenilor*, Miron Costin se referă la răspunderea pe care o are cronicarul în fața contemporanilor și a urmașilor: „Eu voi da samă de ale mele câte scriu“.

În concluzie, consider că observația lui Anton Pann, cu valoare de maximă, recomandă cumpătarea. Totuși, este mai bine ca în viață să avem decizii și responsabilitatea lor, decât să fim pasivi.

Echilibrul este starea pe care trebuie s-o menținem în cât mai multe împrejurări.

MODEL DE SUBIECT PROPUȘ DE M. E. C. T. S. ȘI C. N. E. E.

SUBIECTUL al II-lea

Enunț

Scrie un text de tip argumentativ, de 15 – 20 de rânduri, despre *iubire*, pornind de la ideile sugerate de afirmația lui Nichita Stănescu: „Suntem ceea ce iubim“.

Atenție! În elaborarea textului de tip argumentativ, trebuie:

-să respecti construcția discursului de tip argumentativ: structurarea ideilor în scris, utilizarea mijloacelor lingvistice adecvate exprimării unei aprecieri; **6 puncte**

-să ai conținutul și structura adecvate argumentării: formularea ipotezei / a propriei opinii față de ideea identificată în afirmația dată, enunțarea și dezvoltarea corespunzătoare a două argumente adecvate ipotezei, formularea unei concluzii pertinente; **18 puncte**

-să respecti normele limbii literare (registrul stilistic adecvat, normele de exprimare, de ortografie și de punctuație) . **6 puncte**

Rezolvare

Apreciez afirmația poetului neomodernist, Nichita Stănescu: „Suntem ceea ce iubim“ ca o definiție a identității noastre.

Identitatea se definește prin ceea ce împărtășim frecvent. Mereu vom căuta un cerc intim care să nu erodeze prețuirea noastră pentru cineva sau ceva. În același timp, vom accepta în viața noastră, numai ceea ce ne inspiră laturi noi ale pasiunilor pe care le avem.

De aceea unele căsnicii se desfac: sentimentul de iubire se consumă totdeauna înaintea pasiunilor constante. Dragostea, atenuată în scurgerea timpului prin vieți, revine puternic, la intervale diferite, în viața cuplului, din resursa pasiunilor generale, care coincid.

Sacrificiul domnitorului cultivat, Constantin Brâncoveanu, în numele creștinismului și al dragostei de țară, arată în mod evident, ce a fost acesta: român și creștin.

În concluzie, ca mărturie a ceea ce iubim sunt deciziile pe care le luăm în momente semnificative sau în fiecare zi.